

Tres suites

Carles Riba

Palmera darrera el balcó; en despertar

Per a la memòria de Guerau de Liost

La nit, amb la profunda fuga
dels seus ocells damunt tes branques
vers un dolç orient de blanques
aurores, no t'ha fet poruga

ni menys necessària al meu cor,
palmera, columna fidel
sobre qui pesa el primer cel
que m'és tornat, quan súbit mor

el déu dels somnis que em tenia,
i em trobo, naufrag, no sé on
del temps i de la melangia;

però hi ets, noble forma, hi són
tos raigs contra el dia —oh quiet
triomf d'un pensament perfet!

[1932]

Tres suites

Soldats

Per a J. V. Foix

Són un pas que passa, eriçat
de rostres —un, molts— la comuna
força i el ritme aferrissat
se'ls emporten —versos en una

llengua desconeguda, mots
plens d'un destí que no ens espera:
bella és la música —molts, tots—
i estrany el vent de la bandera.

La indispensable solitud
els segueix i els prendrà —¿per viure
o per morir? Cad'un perdut

en ell mateix, ja rostre lliure,
a plànyer que hagi mai viscut
o monstuós que torni a riure.

[1934]

Tres suites

Mare i infant

Per a Manolo, sobre una escultura seva

Com, entre dolça i dolça cara,
dos respirs d'argila mortal
mesclen somnis futurs encara
i somnis fets ull triomfal!

Mare i infant, infant i mare,
l'un per l'altre és més prop de Déu:
petit déu sense destí encara,
dona que recomença el seu!

El món és just, la nit és clara,
la vida es compta pel teu cant:
si dorm l'infant, no dormis, mare.

Les albes i el saber et prendran
rient; quan dormirà la mare,
dormiràs, ah per sempre!, infant.

[1935]

Tres suites